

Ліс таємниць

КУПИТИ

Третя книга серії світового бестселера «Коти-вояки».

Продовження історії хатнього котика Рудька.

Крок за кроком Вогнесерд та його друзі намагаються викрити жахливі таємниці воеводи Громового Клану. Розгадка, здається, так близько — за декілька мишачих хвостів. Але доля знову збиває їх зі сліду та готує несподівані повороти подій. Можливо, і не варто сувати носа в чужі таємниці... Адже ніхто напевне не знає, чим обернеться для котів правда, яку приховує цей темний прадавній ліс.

Чотири Клани котів. Чотири потужні стихії. Чотири армії вояків, що живуть за законами честі та братерства. Приєднуйся до них, пригоди починаються!

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

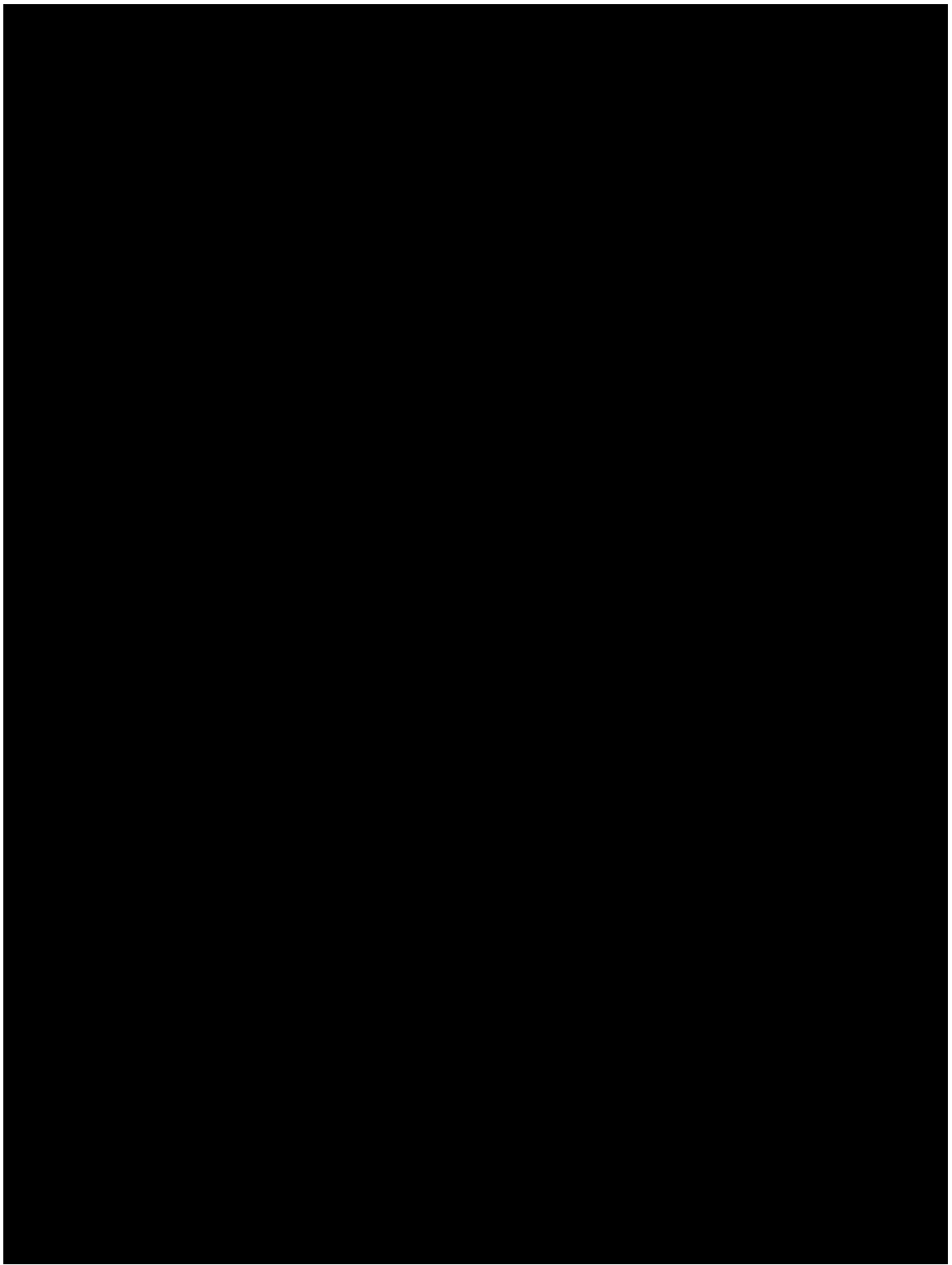
Ерін Гантер

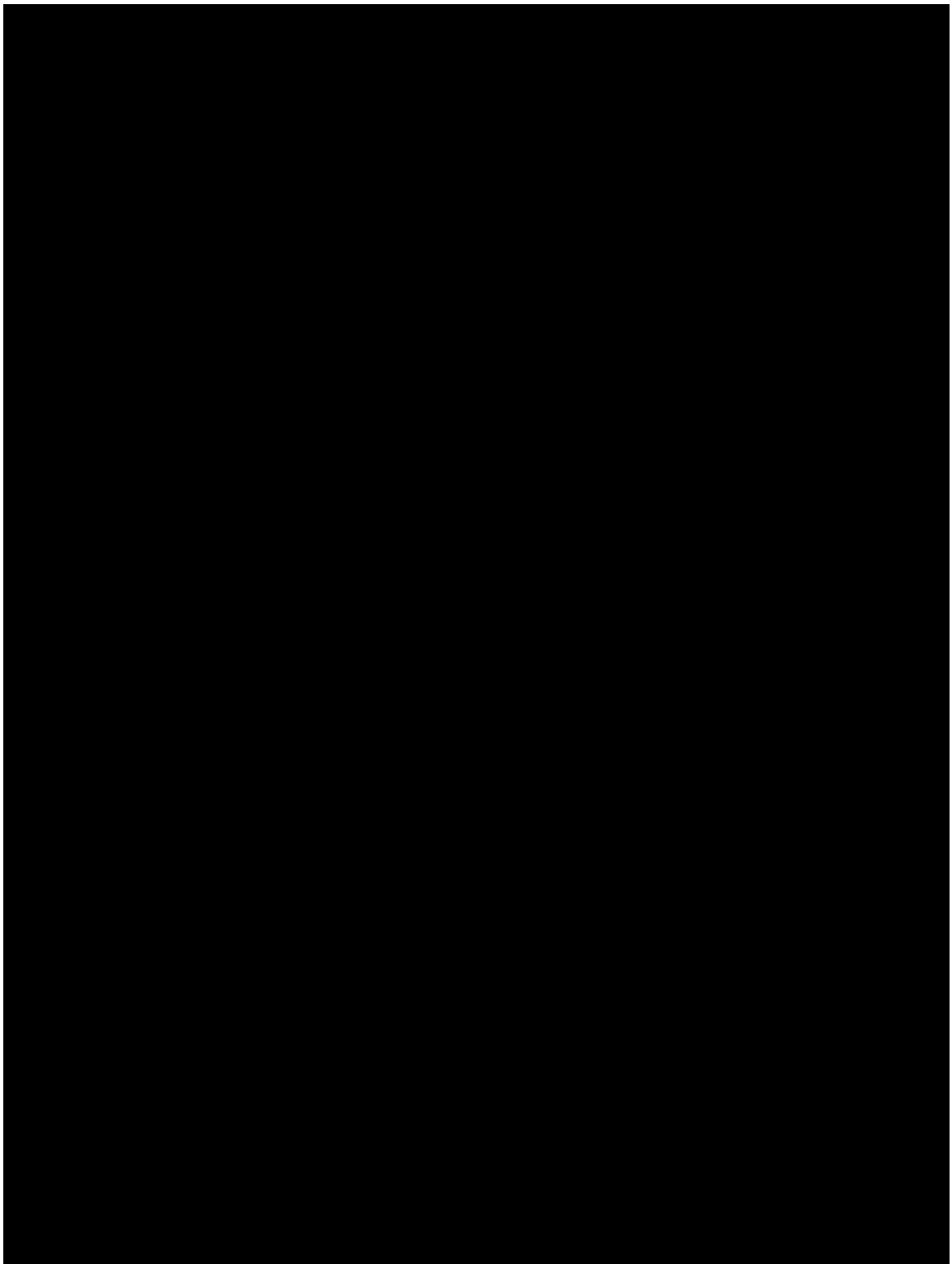
КОТИ ВОЯКИ

Ліс таємниць

Є таємниці,
які не приховаєш навіть у диких лісових хащах...

Ліс таємниць

Erin Hunter
WARRIORS
Book Three: Forest of Secrets

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Гантер Ерін
Ліс таємниць

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-79-7

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2016
© mrgaser, e-pub, 2019

Аннотація

Крок за кроком Вогнесерд та його друзі намагаються викрити жахливі таємниці воєводи Громового Клану. Розгадка, здається, так близько — за декілька мишачих хвостів. Але доля знову збиває їх зі сліду та готує несподівані повороти подій. Можливо, і не варто сувати носа в чужі таємниці... Адже ніхто напевне не знає, чим обернеться для котів правда, яку приховує цей темний прадавній ліс.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Провідниця

Синьозірка — синьо-сіра кицька з мордочкою, облямованою сріблястим пушком.

Воевода

Тигрокіготь — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими pazурами на передніх лапах.

Медикицька

Жовтоїкла — стара темно-сіра кицька із широкою, приплюснутою мордою.

Вояки

Дорослі коти і кицьки без кошенят

Білошторм — великий білий кіт.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Вітрогон — спритний смугастий кіт.

Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима.

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Вогнесерд — вродливий та сміливий рудий кіт, який потрапив до Клану з угідь Двоногів.

Сіросмуг — довгошерстий кремезний сірий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Новаки

Коти старші шести повень, які готуються стати вояками

Прудколап — спритний чорно-білий котик, учень Довгохвоста.

Орляколап — бурий смугастий кіт, учень Сіросмуга.

Шиполап — рудий котик, учень Мишошубки.

Яснолапка — біла киця з рудим хвостом, учениця Білошторма.

Попелапка — сіра пухнаста кішечка, спочатку була новачкою Вогнесерда, а потім стала ученицею Жовтоіклої.

Хмаролап — біле пухнасте кошеня із впертою вдачею. Ще зовсім малим його до Клану віддала сестра Вогнесерда — хатня кицька Принцеса. Згодом котик став новаком свого дядька.

Королеви

Кицьки, які виношують або доглядають кошенят

Морозошубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима.

Ряболиця — гарненька кицька.

Злотоквітка — кішка з блідо-рудю шубкою.

Крапохвістка — світла кицька, найстарша серед королев-доглядачок.

Старійшини

Колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок

Куцохвіст — великий темно-бурий кіт, якому бракує шматочка хвоста.

Дрібновух — сірий кіт із дуже маленькими вушками. Найстарший кіт Громового Клану.

Плямошкур — маленький чорно-білий кіт.

Провідник

Ночезір — чорний старий кіт.

Воєвода

Попелюх — худий сірий кіт.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий котик.

Вояки

Мокроніг — котяра із сірою шубкою і гарними бойовими навичками.

Провідник

Кривозір — великий світлий кіт зі скривленою щелепою.

Воєвода

Леопардошубка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Каменешуб — мужній кіт із сірим хутром.

Чорнокіготь — великий димчасто-сірий котяра з довгими кігтями.

Срібнострумка — красива войовниця зі сріблястою шубкою.

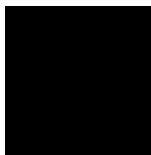
Королеви

Мрячконіжка — струнка, граційна срібляста кішка.

Яроквітка — красива світла киця.

Старійшини

Сіротоня — надзвичайно мудра сіра кішка.

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий крапчастий, брунатний котик.

Королеви

Ранньоквітка — трикольорова кішка з бурштиновими очима.

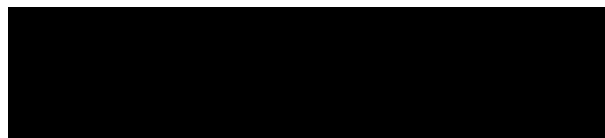

Принцеса — світло-брунатна киця з білосніжними грудьми і білими передніми лапками.

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі разом із Круколапом неподалік від лісу.

Хвостолом — колишній кровожерний провідник Тіньового Клану, який став вигнанцем.

Пролог

Холод пронизував ліс, поля й болото крижаними пазурами. Сніг укривав усе навколо, блідо відблискуючи в сяйві молодого місяця. Ніщо не порушувало лісової тиші, окрім м'якого шурхоту снігу, що падав із гілля, та тихого шарудіння сухої рогози. Навіть жебоніння ріки затихло під кригою, яка скувала береги до купи.

Аж тут на березі щось ворухнулося. Великий кіт, настовбурчивши своє брунатне хутро супроти холоду, вийшов із хащ очерету. Він нетерпляче обтрусив сніг зі своїх лап, бо ж із кожним кроком глибоко провалювався в замети.

Просто попереду нього двоє малесеньких кошенят пробиралися вперед крізь сніги, тихенько нявкаючи від знемоги. Малеча потопала в пухкій білій ковдрі, хутро на лапках і животиках позбивалося у промерзлі ковтюхи. Та щоразу, як вони намагалися зупинитись, кіт підганяв їх уперед.

Трійко котів ішли вздовж річки, аж поки русло її не поширшало. Неподалік берега вони вилізли на невеликий острівець, оточений товстою стіною рогози, яка витикала свої сухі тростинки крізь лід. Миршаві, безлисті верби вкривали центр острівця своїми обліпленими снігом галузками.

— Майже прийшли, — підбадьорливо мовив брунатний кіт. — За мною.

Він ковзнув униз берегом на вузьку промерзлу стежину, що вела поміж очерети, і стрибнув на суху, хрустку землю острівця. Більшеньке із двох кошенят подерлося за ним, але менше впало просто на кригу, розпластавшись, і жалісно занявчало. Після секундної паузи кіт зістрибнув до нього вниз і спробував підвести малого на лапки, але той був надто виснаженим, щоб рухатись. Кіт лизнув його вушка, грубо підбадьорюючи цей безпорадний клубочок, а тоді обережно взяв його зубами за карк і виніс на острівець.

За вербою простягалася смуга відкритої землі, порослої чагарниками. Сніг, що укривав землю, тут і там перетинали численні сліди котів. Галявина здавалась порожнісінькою, але з укриття яскраво поблискували очі. Хтось спостерігав, як кіт іде до найбільшого скупчення чагарів, легко минувши зовнішнє хитросплетіння гілок.

Крижане повітря, що пронизувало все надворі, поступилося теплу ясел і запаху молока. У гніздечку з моху і вересу сіра кішка годувала кошеня. Коли кіт підійшов ближче і делікатно опустив свій клубочок на землю, вона, зрештою, підвела голову. Друге кошеня самотужки придибало до ясел услід за котом і спробувало залізти до гнізда.

— Дубосерде? — нявкнула кицька. — І що ж це має бути?

— Кошенята, Сіротоню, — відповів Дубосерд. — Ти їх візьмеш? Їм потрібна мама, їх треба доглядати.

— Але... — у бурштинових очах Сіротоні майнуло здивування. — Чий ж це кошенята? Вони не з Річкового Клану. Де ти їх знайшов?

— У лісі, — відповідаючи, Дубосерд намагався не дивитися в очі кішці. — Щастя, що першим був я, а не лисиця.

— У лісі? — голос королеви аж тремтів від недовіри. — Дубосерде, не говори зі мною так, наче в мене мишачі мізки. Що за кіт покине кошенят у лісі, тим паче за такої погоди?

Дубосерд знизав плечима:

— Волоцюги, мабуть, або Двоноги. Звідки я знаю? Та не міг же їх там залишити, правда?

Він потерся носом об найменше кошеня, яке лежало геть нерухомо. Тільки груди малюка здіймалися вгору-вниз, коли він дихав.

— Сіротоню, будь ласка... Майже всі твої кошенята померли, і ці теж помруть, якщо ти їм не допоможеш.

Очі Сіротоні затуманив біль на згадці про її мертвих діток. Вона глянула на двох кошенят. Їхні маленькі ротики блискали рожевизною щораз, як вони жалісно нявкали.

— У мене вдосталь молока, — наполовину сама до себе промуркотіла королева. — Звісно ж, я візьму їх.

Дубосерд полегшено перевів подих. Він узяв кошенят по одному й поклав їх до Сіротоні. Кішка лагідно підштовхнула малих до свого живота поруч із власним кошеням, і вони негайно ж заходилися смоктати.

— Я все ще не розумію, — нявкнула Сіротоня. — Чому це двоє кошенят опинилися геть самі в лісі серед гололисту? Їхня мати, мабуть, просто навіжена.

Кіт збентежено шубонув клопоть моху своєю масивною передньою лапою:

— Я їх не крав, якщо раптом ти про це подумала.

Довгу-довгу мить Сіротоня пильно на нього дивилася.

— Ні, я про це не думала, — нарешті нявкнула вона. — Але й ти не сказав усієї правди, еге ж?

— Я сказав усе, що тобі треба знати.

— Ні, не сказав! — очі Сіротоні спалахнули люттю. — Як щодо їхньої матері? Я знаю, як це — втрачати кошенят, Дубосерде. І жодній кішці не побажаю такого лиха.

Дубосерд підвів голову і зиркнув на неї. Приглушене гарчання зародилося десь у глибинах його горлянки:

— Їхня матір, певно, з тих волоцюг. Шукати її в таку погоду не найкраща ідея.

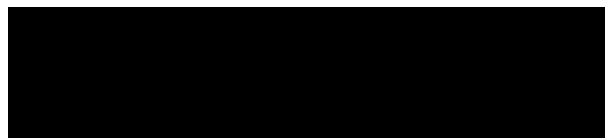
— Але Дубосерде...

— Просто подбай про кошенят, прошу тебе! — брунатний кіт підвівся на лапи і рвучко повернувся до виходу з ясел. Та перш ніж вийти, він кинув через плече: — Я принесу тобі свіжини.

Коли Дубосерд пішов, Сіротоня схилила голову до кошенят, облизуючи їх, щоб трохи зігріти. Талий сніг забрав із собою більшість запахів, проте королева досі ще відчувала слабкі пахощі лісу, прілого листя й скутої морозом землі. Та щось було під цими ароматами, щось іще слабше...

Сіротоня спинилася. Вона справді це відчула чи в неї просто розігралася уява? Кішка знову схилила голову, цього разу роззявивши рота, щоб запах кошенят долинув до нюхових залоз на її піднебінні.

Її очі розширились від подиву, і королева втупилася в тіні, що колом обступили ясла. Вона не помилилася. Хутро цих двох сиріт, походження яких Дубосерд відмовився обговорювати, безсумнівно, пахло ворожим Кланом!

Розділ 1

Крижаний вітер жбурляв пригорщі снігу просто в обличчя Вогнесерда, поки той уперто спускався вниз крутосхилом до табору Громового Клану. Зубами він міцно стискав щойно спійману мишу. Білі мухи летіли настільки густо, що важко було розібрати щось далі власного носа.

Від запаху свіжини, що лоскотав ніздрі, у Вогнесерда текла слинка. Він нічого не їв іще з учорашнього вечора: під час гололисту здобич вельми убога. У животі дряпався голод, але Вогнесерд і не думав про те, щоб порушити вояцький правильник: першим їсть Клан.

Холодний сніг обліпив вогняну шубку вояка. Але Вогнесерда зігрівала маленька іскорка гордощів: він пригадував битву, що відбулася всього три дні тому. Громові вояки допомогли Вітряному Клану, коли на нього напали два інші Клани цього лісу. Багатьох котів поранили у тій битві, тож зараз тим, хто досі ще міг полювати, було як ніколи важливо приносити до табору здобич.

Коли Вогнесерд пройшов ялівцевим тунелем, він зачепив гілля над головою і відчув, як холодні пластівці снігу летять йому на голову. Терня, що росло довкола, давало сякий-такий захист від вітру, але на галявині посеред табору було порожньо. Коли залягали настільки глибокі сніги, коти сиділи у своїх кублах, гріючи одне одного. Пощерблені пеньки та гілля повалених дерев тут і там стриміли з-під снігової ковдри. Єдина смуга слідів перетинала терен від новацького кубла до ожинового чагаря, в якому доглядали кошенят. Побачивши сліди, Вогнесерд не зміг не згадати, що тепер у нього не було новака: його учениця Попелапка покалічилась на узбіччі Громошляху.

Пробираючись снігами до середини табору, Вогнесерд кинув мишу на купу свіжини біля куща, за яким у кублі спали вояки. Купа виглядала жалюгідно малою. Та здобич, яка ще траплялася, була худа і геть миршава — на один зуб для дорослого вояка. Тепер до новолисту

не буде жодної тобі жирної мишки, а до новолісту залишалася ще не одна повня.

Вогнесерд повернувся, готовий знову вирушити на полювання, але його спинив гучний нявкіт позаду:

— Вогнесерде! — з вояцького кубла широким кроком саме виходив воєвода Клану, Тигрокіготь.

Вогнесерд побрів до нього крізь сніги, шанобливо схиливши голову. Він відчув, як погляд бурштинових очей воєводи буквально пропікає його наскрізь. Молодого вояка знову охопила хвиля сумнівів. Тигрокіготь був сильним, шанованим і винятково вправним бійцем, проте Вогнесерд знав, що в його серці загіздилася темрява.

— Більше не йтимеш на полювання, — прогарчав Тигрокіготь, коли Вогнесерд підійшов до нього ближче. — Синьозірка вирішила, що ви із Сіросмугом підете на Зборище.

Вогнесердові вуха радісно смикнулись. Супроводжувати провідника на Зборище, де всі чотири Клани мирно зустрічаються під час повні, було неабиякою честю.

— Ти б поїв, — додав темношубий воєвода. — Виходимо, як зійде місяць.

Тигрокіготь повільно вирушив галявиною до Високого Каменя, де Синьозірка, провідниця Клану, облаштувала своє кубло. Там він затримався і, повернувши свою масивну голову, знову глянув на Вогнесерда.

— І дай зрозуміти котам на Зборищі, до якого Клану ти належиш, — просичав воєвода.

Вогнесерд відчув, як його хутро наїжається від люті, що закипала всередині. Він підвів голову і сміливо зробив кілька кроків у напрямку воєводи:

— І до чого це було сказано? Ти сумніваєшся в моїй відданості власному Кланові?

Тигрокіготь дивився просто на Вогнесерда, який з усіх сил намагався не позадкувати перед загрозою, що явно відчувалася в напружених плечах великого кота.

— Я бачив тебе в останній битві, — відповів воєвода. А потім, прищуливши вуха, прогарчав: — Я бачив, як ти дозволив Річковому вояку втекти.

Вогнесерд наморщився, повернувшись думками до битви у таборі Вітряного Клану. Тигрокіготь мав рацію. Він дозволив войовниці Річкового Клану втекти без жодної подряпини, але не тому, що був боягузом чи зрадником. Тією войовницею була Срібнострумка. Вогнесерд не міг змусити себе заподіяти їй шкоди, бо з цією кицькою потай від усіх інших любився його найкращий друг Сіросмуг.

Вогнесерд зробив усе, що тільки міг, аби відрадити товариша від побачень зі Срібнострумкою, адже ці стосунки суперечили вояцькому правильнику й наражали закоханих на смертельну небезпеку. Проте Вогнесерд знав, що ніколи не зрадить Сіросмуга.

До того ж Тигрокіготь не мав жодного права звинувачувати будь-якого кота у браку відданості. Він сам стояв осторонь битви, спостерігаючи, як Вогнесерд бився на смерть із іншим Річковим вояком. Воєвода просто відвернувся замість того, щоб допомогти. І це ще не найгірші звинувачення, які проти нього міг висунути Вогнесерд. Він підозрював, що Тигрокіготь убив колишнього воєводу Громого Клану, Рудохвоста, і навіть планував убити саму провідницю.

— Якщо ти сумніваєшся у моїй відданості, скажи про це Синьозірці, — виклично нявкнув Вогнесерд.

Тигрокіготь закопил губи у вищирі й трохи пригнувся, висуваючи довгі пазури.

— Та нащо мені тривожити Синьозірку, — прошипів він. — Із такою кицюнею, як ти, я й сам упораюся.

Воєвода ще якось мить пильно дивився на свого суперника. І тут Вогнесерд, стрепенувшись, побачив, що, окрім недовіри, у цих палахких бурштинових очах промайнув страх. «Тигрокіготь намагається зрозуміти, що саме мені відомо», — зненацька подумав він.

Вогнесерд пригадав свого друга Круколапа — Тигрокігтевого новака, який став свідком убивства Рудохвоста. Тигрокіготь спробував убити і його, щоб той, бува, не обмовився. Вогнесерд врятував Круколапа і поселив із Ячменем — самітником, що мешкав біля ферми Двоногів на протилежному боці угідь Річкового Клану. На жаль, коли Синьозірка почула Круколапову історію, вона відмовилася повірити, що її хоробрий воєвода міг таке скоїти. І зараз, дивлячись на Тигрокігтя, Вогнесерд відчував, як повертається злість — було так важко, наче дерево впало і притисло його до землі.

Не сказавши більше ні слова, Тигрокіготь повернувся і рушив геть. Поки Вогнесерд спостерігав за воєводою, щось зашаруділо у вояцькому кублі, а тоді Сіросмуг вистромив свою голову назовні.

— Що ти, скажи на милість, робиш? — нявкнув він. — Отак під'юджувати Тигрокігтя! Та він тебе знищить!

— Ніхто не сміє називати мене невідданим Клану, — заперечив Вогнесерд.

Сіросмуг схилив голову і кілька разів похапцем лизнув свої груди.

— Пробач, Вогнесерде, — пробурмотів він. — Я знаю, це все через мене та Срібнострумку...

— Ні, не через вас, — перебив Вогнесерд, — і ти сам це знаєш. Справа в Тигрокігті, а не в тобі. — Він обтрусив сніг зі своєї шубки. — Ходімо поїмо.

Сіросмуг вибрався із кубла і побрів до купи свіжини. Вогнесерд пішов за ним, узяв собі водяну мишу і, оскільки надворі й досі густо сніжило, поніс її до вояцького кубла. Сіросмуг присів біля нього, одразу за галузками, що затуляли вхід.

Білошторм та ще кілька старших вояків скрутилися всередині кубла, але загалом тут було порожньо. Дихання поснулих котів зігріло повітря, а сніг не міг проникнути досередини крізь густе плетиво галузок.

Вогнесерд відкусив шматок миші. М'ясо було жорстке й жилаве, але голодним котам воно все одно видавалося смачнющим. Усе ж це було краще, ніж нічого, і мало дати сили, необхідні для подорожі на Зборище.

Коли Сіросмуг кількома жадібними укусами покінчив зі своєю трапезою, друзі повлягалися, вилизуючи шерсть одне одному. Вогнесерд відчував величезне полегшення. Нарешті минули неспокійні часи, коли здавалося, що Сіросмугова закоханість у Срібнострумку зруйнує їхню дружбу. Хоч Вогнесерд і досі переживав через заборонену інтрижку свого друга, після битви у таборі Вітряного Клану їхня із Сіросмугом дружба поновилася — так само міцна, як і раніше. Вони повинні довіряти одне одному, якщо хочуть вижити у довгий сезон гололисту. До того ж Вогнесерд знав, що йому знадобиться підтримка Сіросмуга ще й супроти Тигрокігтя, який виявляв усе більшу ворожість.

— Цікаво, які новини ми почуємо сьогодні, — пробурмотів він просто у сіре вухо свого друга. — Сподіваюся, Річковий та Тіньовий Клани засвоїли урок. Котів Вітряного Клану більше не виженуть із їхніх угідь.

Сіросмуг незручно засовався.

— Та битва була не просто жага до земель, — зауважив він. — Зараз здобичі ще менше, ніж завжди, а Річковий Клан голодує, відколи Двоноги прийшли на їхні угіддя.

— Знаю, — Вогнесерд знехотя співчутливо смикнув вухами, розуміючи, як сильно його друг прагне захистити Клан Срібнострумки. — Але й виганяти інший Клан із його угідь не вихід.

Сіросмуг забурмотів, погоджуючись, і затих. Вогнесерд розумів, як той відчувається. Усього кілька повень минуло, відколи вони перетнули Громошлях, щоб знайти Вітряний Клан і повернути його додому. А все ж Сіросмуг не міг не співчувати Річковому Кланові через своє кохання до Срібнострумки. Простих відповідей не було. Брак здобичі буде однією величезною проблемою, спільною для усіх Кланів, аж поки гололист не послабить міцний хап, в якому він тримав ліс.

Нараз Вогнесерд стрепенувся від шурхоту гілок біля виходу з кубла. Увійшов Тигрокіготь, за ним — Темносмуг та Довгохвіст. Уся трійця загарчала на Вогнесерда, вмощуючись разом ближче до середини кубла. Рудий вояк спостерігав за котами крізь примружені повіки, марно сподіваючись розібрати їхні балачки. Надто вже легко уявлялося, що ці троє змовляються проти нього. Вогнесердові м'язи напружились від думки, що майнула в голові. Поки не викриється зрада Тигрокігтя, йому не бути в безпеці навіть у власному Клані.

— У чому річ? — запитав Сіросмуг.

Вогнесерд потягнувся, намагаючись знову розслабитися.

— Я йому не довіряю, — пробурмотів він, нашорошуючи вуха в напрямку Тигрокігтя та інших.

— І я тебе не звинувачую, — нявкнув Сіросмуг. — Якщо Тигрокіготь коли-небудь дізнається про Срібнострумку...

Сіросмуг здригнувся, і Вогнесерд тісно притулився до нього, намагаючись заспокоїти. Проте й досі вуха Вогнесерда були нашорошені, він намагався почути, що каже Тигрокіготь. Йому навіть здалося, що там пролунало його власне ім'я. Вогнесерд піддався спокусі пересунутись трішки ближче до них, але тут раптово зустрівся поглядом із Довгохвостом.

— А ти на що витріщаєшся, *кицюню*? — прошипів вояк. — Громовому Клану потрібні тільки *віддані* коти.

Довгохвіст демонстративно повернувся спиною до Вогнесерда, а той миттю зірвався на лапи.

— І хто ж дав *тобі* право сумніватися в моїй відданості? — кинув він.

Довгохвіст проігнорував виклик.

— От бачиш! — розлючено, але тихенько нявкнув Вогнесерд до Сіросмуга. — Ясно, що Тигрокіготь поширює чутки про мене.

— А що ти можеш зробити? — Сіросмуга, здається, не турбувала відверта ворожість Тигрокігтя.

— Я хочу знову поговорити з Круколапом, — нявкнув Вогнесерд. — Можливо, він пригадає ще щось про ту битву.

— Але Круколап зараз живе на фермі Двоногів. Тобі ж доведеться пройти через усі угіддя Вітряного Клану. Як ти поясниш свою відсутність? Це, навпаки, додасть правдоподібності брехням Тигрокігтя.

Вогнесерд знав, що готовий ризикнути. Він ніколи не випитував у Круколапа жодних деталей про загибель Рудохвоста в битві проти Річкового Клану багато повень тому. На той час важливішим було забрати новака геть із-перед очей Тигрокігтя.

Вогнесерд мав достеменно з'ясувати, що саме бачив Круколап. Він усе більше і більше впевнювався в думці, що його друг *мусить* знати ще щось. Тигрокіготь становить небезпеку для Клану, і хтось має це довести.

— Піду сьогодні, — м'яко нявкнув Вогнесерд. — Після Зборища якось тихцем вислизну. Якщо принесу свіжини, то завжди зможу сказати, що просто полював.

— Ти дуже ризикуєш, — нявкнув Сіросмуг, лагідно лизнувши Вогнесердове вухо. — Але Тигрокіготь — це й моя проблема теж. Якщо вже ти вирішив піти, то я піду з тобою.

* * *

Снігопад припинився, а хмари порозліталися з неба до того часу, коли Вогнесерд та Сіросмуг разом з іншими Громовими котами вийшли з табору і рушили лісом до Чотиридерева. Укрита снігом земля поблискувала в сяйві повні, а паморозь мерехтіла на кожній галузці та на кожному камінці.

Назустріч котам віяв легіт, збурюючи поверхню снігу і доносячи до них запах ворожих вояків. Вогнесерд здригнувся від передчуття. Землі всіх чотирьох Кланів зустрічалися у священній лощовині. Тут, під чотирма великими дубами, посеред захованої за крутосхилами галяви, щоповні збиралися представники усіх Кланів. І на цей час між ними проголошувався мир.

Вогнесерд порівнявся із Синьозіркою, яка вже припала до землі, готуючись проповзти кілька останніх котячих хвостів до верхівки схилу й стрімко збігти униз. Посеред галявини, між дубами, височів пощерблений камінь, виділяючись своєю чорнотою на білому снігу. Очікуючи сигналу від Синьозірки, Вогнесерд спостерігав, як там унизу коти з інших Кланів вітаються одне з одним. Він не міг не помітити наїжачених спин і лютих поглядів, якими Вітряні коти зустрічали вояків Річкового і Тіньового Кланів. Звісно, що ніхто з них іще не забув нещодавню битву. Якби не перемир'я, вони б уже вчепилися одне одному в хутро.

Вогнесерд упізнав Високозорого, провідника Вітряного Клану, що сидів біля Великого Каменя разом зі своїм воєводою Мертвоногом. Неподалік від них умостилися Носошморг і Багношуб, медикоти Тіньового та Річкового Кланів, витріщаючись на інших котів очицями, в яких віддзеркалювався місяць.

Вогнесерд відчув, як Сіросмуг напружив м'язи, сповненими захвату очима вдивляючись у лощовину. Простеживши за його поглядом, рудий вояк побачив Срібнострумку, що виходила з тіней, поблискуючи у місячному сяйві своєю прекрасною чорно-срібною шубкою.

Вогнесерд ледь стримався, щоб не зітхнути.

— Якщо збираєшся з нею зустрітись, дивись, щоб тебе ніхто не побачив, — застеріг він друга.

— Не переймайся, — нявкнув Сіросмуг.

Він уперся у тверду землю передніми лапами в нетерплячому очікуванні миті, коли знову буде поруч із Річковою кицею.

Вогнесерд зиркнув на Синьозірку, сподіваючись, що вона дасть знак усім спускатися на галявину, але натомість побачив Білошторма. Білий вояк підійшов і присів біля провідниці на сніг.

— Синьозірко, — Вогнесерд розчув мурмотіння шляхетного Громового кота. — Що ти плануєш казати їм про Хвостолома? Ти скажеш іншим Кланам, що прихистила його?

Вогнесерд напружено чекав, що відповідь Синьозірка. Хвостолом колись був Зореломом, провідником Тіньового Клану. Він убив Зорещерба, власного батька, потім викрав кошенят у Громового Клану. Громові коти допомогли Тіньовим вигнати жорстокого провідника геть у ліси. Опісля Зорелом привів цілу банду котів-волоцюг, щоб напасти на табір Громового Клану. У тій битві Жовтоїкла, медикицька Громового Клану, видряпала йому очі. Звідтоді він, сліпий та безсилий, був їхнім бранцем. Колишнього провідника позбавили дарованого Зорекланом імені та утримували під надійною вартою. Але Вогнесерд знав, що цього замало. Інші Клани будуть вимагати смерті волоцюги чи принаймні вигнання. Вони не надто зрадіють звістці про те, що Хвостолом досі живий.

КУПИТИ